

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

Τὸ παρελθὸν θέρος ὁ μικρὸς Γεωργίος ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν του εἰς τὴν ἐσχάτην, ὅστις εἶχεν ἓνα πολὺ ὠραῖον κήπον γεματὸν ἀπὸ ὠραῖα ἄνθη καὶ διάφορα καρποφόρα δένδρα.

Ὁ θεὸς τοῦ Γεωργίου ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ περιέρχεται τὸν κήπον καθ' ἑκάστην καὶ νὰ κόπτη σταφύλια ὡσίκις ᾗθελε διὰ νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ τοῦ ἀπηγόρευσε αὐστηρῶς νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὰ δένδρα καὶ νὰ κόπτη καρπούς. Ἡμέραν ὅμως τινὰ ὅτε ὁ θεὸς καὶ ἡ θεὰ του ἐξῆλθον δι' ὑπηρεσίαν οἱ δὲ ὑπηρετὰ ὅλοι ἦσαν ἐνασχολημένοι εἰς τὸ ἔργον των, τὸ ἀπειθεὶς αὐτὸ παιδίον ἀνέβη εἰς μίαν μηλέαν καὶ ἤρχισε νὰ κόπτη μήλα καὶ νὰ γεμίζῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θυλάκιά του.

Αἶφνης ὅμως ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἀποσπάσθη ἡ χεὶρ τοῦ ἀπὸ τὸν κλάδον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκρατεῖτο, καὶ διὰ μᾶς κατέπεσε. Πίπτων δὲ ἐξέβαλε τοιαύτας φωνάς ὥστε ὅλοι οἱ ὑπηρετὰ ἔτρεξαν διὰ νὰ ἴδωσι τί συνέβη.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε καταπέσει εἰς τὴν γῆν, διότι τὸ ἔνδυμά του ἐσχάλωσεν εἰς ἓνα κλάδον καὶ τοιοῦτοτρόπως εὐρέθη ἑξαφνα κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα ὡς σταφύλιον. Εὐθὺς λοιπὸν τότε οἱ ὑπηρετὰ ἔβασαν μίαν κλίμακα καὶ τὸν κατεβίβασαν ἀθιαδῆ μὲν ἀλλὰ κατατρομασμένον καὶ κατεντροπιασμένον, καὶ μὲ ἐνδύματα καταῤῃσχισμένα.

Τόσῃ δὲ ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὥστε ἀμέσως μετενόησε διὰ τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν του, καὶ ὅτε ἤλθεν ὁ θεὸς του, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτὸν συγχώρησιν διὰ τὴν παρήκουσιν, καὶ ἀπὸ τότε ἔγεινε πολὺ καλὸν καὶ φρόνιμον παιδίον καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἔλαθεν ἀφορμὴν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ διὰ τὸ παρὰμικρόν.

Ἐλθε οἱ μικροὶ ἡμῶν ἀναγνώσται ποτὲ νὰ μὴ ὑποπέσωσιν εἰς τὸ μέγα τῆς κλοπῆς ἁμάρτημα.

ΓΕΝΝΑΙΑ ΑΝ ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ ΣΚΥΛΟΥ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν παρετήρησαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι νέος τις φέρων μαζῖτου σκύλον, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Σηκουάναν ποταμὸν τῶν Παρισίων, μὲ ἀπόφασιν διὰ νὰ τὸν πνίξῃ· ἐκεῖ δὲ ἐμβὰς εἰς λέμβον ἐπροχώρησεν ἕως εἰς ἓν διάστημα, ὅπου ἔρριψε τὸ ζῶον εἰς τὸ ὕδωρ. Τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα ἀπὸ αἰσθημα συντηρήσεως, ἐπροσπάθει νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς λέμβου καὶ νὰ σωθῇ· ἀλλ' ὁ σκληροκάρδιος κύριός του ἔσπρωχεν αὐτὸ μὲ τὸ κωπῖον. Ἐν ᾧ δὲ τοιοῦτοτρόπως κατεγίνετο ἔπεσεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφεύκτως ἐπνίγετο ἐὰν ὁ πιστός του σύντροφος, τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου ᾗθελε νὰ ἐξαφανίσῃ τόσον σκληρῶς δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν του. Διότι εὐθὺς πιάσας ἀπὸ τὸ φόρεμα, ἐκράτει αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ὕδωρ, ἕως οὗ τρέξαντες οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔσωσαν.

Πόσον θαυμαστὸν εἶνε νὰ μᾶς διδάσκωσι τὰ ἄλογα ζῶα, εἰς τὸ νὰ ἀποδίδωμεν καλὸν ἀντὶ κακοῦ!

ΠΡΑΤΤΕ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΣΟΥ.

Κάμνε τὸ χρέος σου πᾶσαν ἡμέραν καὶ πᾶσαν ὥραν — κάμνε το μὲ ὑπομονὴν — κάμνε το καλῶς. Κάμνε το ὅπως καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σοὶ παρυσιάζεται, καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του δὲ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή σου. Μὴ φροντίζῃς ποτὲ ἂν ὁ κόσμος τὸ γνωρίζῃ, ἢ οὐ — ἂν ἐπαινῆσαι διὰ τοῦτο ἢ ὀχι — ἀλλὰ πάντοτε προσπάθει νὰ τὸ ἐκτελῇς. Μὴ φοβοῦ κανὲν πρᾶγμα εἰμὴ τὴν ἁμαρτίαν — μὴ τρομάξῃς, ἐκτὸς διὰ ποταπὰς πράξεις.

Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ὁ Καιρὸς σὲ περιμένει καὶ σὲ ἐρωτᾷ, «Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς σήμερον μαζί με;»

Τί ἀποκρίνονται εἰς αὐτὸν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται; Ἐντρέπονται ἄρα γε νὰ τὸ εἰπωσιν;

Ἡ ἀῤῥιον εἶνε ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶσι νὰ ἐργάζονται οἱ ὀνηροί.

 ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιῶνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ὅτι τοῦ λοιποῦ θ' ἀνταποκρίνονται κατ' εὐθείαν μὲ τὸν Συντάκτην.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.